

De cirkel

1. Buiten

Het rooster van de stad vouwt zich uit onder onze voeten. De lijnen kruisen en maken vakjes. Er zit een vanzelfsprekendheid in de manier waarop ze in elkaar grijpen.

We dalen. De lijnen worden diffuser, de grenzen lastiger te onderscheiden. We remmen af en landen, onze voeten raken de grond. Nu zijn de lijnen verticaal. Zelfverzekerd gaan ze de lucht in, naar boven toe. We zijn ons bewust van de grond onder onze voeten. We zijn geen lucht, we zijn materie. We kijken niet neer op de lijnen, we zijn er onderdeel van.

Ook ons kijken maakt een lijn. We lopen achter onze blik aan, naar binnen. Achter het glas gaan de rechthoeken over in cirkels. Kijkt een andere blik terug. Staren ogen zonder uitdrukking ons aan.

2. Binnen

We lopen achter onze blik aan. Binnen is er meer binnen.

We bukken, maken hoeken van onze eigen lijven en kijken. We staan op onze tenen, de blik piept over de rand. We maken schaduwen achter het glas, ze worden een met de verhalen. We kijken, we worden bekeken. We verdringen elkaar of laten ruimte. We vouwen onze verhalen in en om elkaar. Onze blikken schuiven de gordijnen open en weer dicht. Schuiven de verhalen over en in elkaar. De zon maakt strepen op het glas, het licht trekt nieuwe lijnen.

Hier begint het theater. De verhalen staan in het gelid, de blik zet ze in beweging. Trekt het gordijn open en openbaart raadselen. De blik verhult en ontrafelt.

3. Kijken

Dit zijn de verhalen die we elkaar vertelden, de verhalen die we zijn vergeten. Dit zijn de verhalen waarin ons willen en ons vrezen samengaan, onze ideeën over hoe te leven en over wat er na het leven komt. Dit zijn de verhalen over het einde, dat opgaat in kolkende lijnen. Het einde is als water, het verschilt niet van het begin. Dit zijn de verhalen die we elkaar vertelden, de verhalen die we ons herinneren, al was het maar in fragmenten. Uit de as stijgen de lijnen op, aan de lijnen houden we ons vast.

4. Koppen

De lijn van onze blik zoekt de hare. De lijn is onderbroken, haar blik gaat schuil in lagen. De blik gaat in cirkels en cirkels en cirkels en cirkels, draait rond als water dat wegloopt in gaten. De mond staat open in een aarzeling.

Ze is lucht. Ze ziet het rooster van de stad, lijnen die kruisen en vakjes maken. Ze ziet de verhalen die we samen maken. Ze ziet het begin en ze ziet het einde. Er is geen verschil.

5. Binnen

We rechten onze rug, onze lijven maken lijnen. We zoeken het overzicht. Zien de sluier die ligt over de verhalen. As verhult ze en brengt ze samen. As maakt de lijnen zacht. Maakt ze aarzelend, als een mond die openstaat. Maakt ze welwillend.

As trekt een droom op uit grijzen. Voorzichtig zwart, onzeker wit. Groen en blauw om ons aan vast te houden. As trekt de lijnen. De lijnen bouwen een huis, een boot om in te varen. Koppen in conversatie. De schaterlach van een gek, de tong lonkt naar ons.

De blik trekt een lijn naar buiten.

6. Buiten

We lopen achter onze blik aan, naar buiten.

Onze voeten komen van de grond. We zijn ons bewust van hoe ze zich losmaken. We zijn geen materie, we zijn lucht. We zijn geen onderdeel van de lijnen, we kijken er op neer. Zelfverzekerd gaan we de lucht in, naar boven toe. De lijnen worden concreter, we weten de grenzen te onderscheiden. We stijgen.

De lijnen kruisen en maken vakjes. Er zit een vanzelfsprekendheid in de manier waarop ze in elkaar grijpen. Het rooster van de stad vouwt zich uit onder onze voeten. Het einde is als water, het verschilt niet van het begin.

We vertellen verhalen om ze ons te herinneren. In het herinneren komen we elkaar tegen. We vertellen verhalen om ze te vergeten. In het vergeten komen we elkaar tegen.

een tekst van Basje Boer

bij *DEUCE* van Naro Snackey

Als live column uitgesproken op zondag 15 april 2018

in opdracht van Cargo in Context